

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **M. H.**, podnikatele, IČ ..., s místem podnikání v R. n. K., U S. 1272, zastoupeného JUDr.Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem v Domažlicích, nám.Míru 143, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7 (dříve Celní ředitelství Praha se sídlem v Praze 1, Washingtonova 7), o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 7.11.2011, č.j.:18671/2011-170100-21, č.j.: 18671-2/2011-170100-21, č.j.: 18671-3/2011-170100-21 a č.j.: 18671-4/2011-170100-21

t a k t o :

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobami, podanými u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání čtyř rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 7.11.2011, jimiž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti platebním výměrům, vydaným Celním úřadem Praha 2 a žalobci bylo pravomocně dodatečně vyměřeno antidumpingové clo podle ustanovení článku 217 odst.1 Nařízení Rady EHS č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex společenství (dále jen celní kodex).

Usnesením ze dne 23.10.2013, č.j.: 11Af 7/2012 – 24, spojil Městský soud v Praze řízení, vedená pod spisovými značkami 11Af 7/2012, 11Af 8/2012, 11Af 9/2012 a 11Af 10/2012, ke společnému projednání a rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalobou napadená rozhodnutí jsou nesprávná a nezákonná a za nezákonný postup považuje žalobce také procesní postup v řízení, v němž k vydání napadených rozhodnutí došlo.

Žalobce již ve svém odvolání namítal a jako žalobní důvod rovněž uvádí, že podle článku 1 odst.1 prováděcího Nařízení Rady EU č. 400/2010 se konečné antidumpingové clo, uložené Nařízením Rady ES č. 1858/2005, rozšiřuje pouze na zboží, spadající pod konkrétní kódy TARIC, které byly zavedeny v souladu s Nařízením Komise č. 734/2009 s účinností ode dne 13.8.2009, tedy již předtím, než bylo předmětné zboží navrženo k propuštění a propuštěno do režimu volného oběhu právě pro deklarování skutečnosti, že se jedná o zboží odeslané z Korejské republiky. Zboží, z něhož je celními orgány vyměřováno antidumpingové clo, pod tyto kódy TARIC nespadá, což vyplývá jak z údajů o sazebním zařazení zboží v příslušném rozhodnutí v celním řízení, tak i z odůvodnění původního platebního výměru a z konstatování obsahu důkazu uvedeného ve výzvě žalovaného ze dne 29.8.2011. Žalovaný zmiňuje a považuje za důkaz pouze rozhodnutí ze dne 17.8.2009, podle něhož je předmětné zboží pravomocně sazebně zařazeno a spadá pod kódy TARIC uvedené v něm. Žalobce má za to, že jestliže je celními orgány vyměřeno konečné antidumpingové clo, pak je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť je vydáno v rozporu s ustanovením článkem 1 odst.1 a 3 prováděcího Nařízení Rady EU č. 400/2010.

Žalobce v žalobě namítl, že předmětný dovoz nebyl evidován v souladu s článkem 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009 a článku 13 odst. 3 a 14 odst. 5 Nařízení Rady ES č. 1225/2009, v důsledku čehož není splněna zákonná podmínka pro výběr konečného antidumpingového cla z dotčeného zboží podle článku 1 odst. 3 prováděcího Nařízení Rady č. 400/2010. Pouhé celními orgány tvrzené zavedení zboží do celní evidence WDIS se sazebním zařazením, uvedeným v rozhodnutí vydaném v celním řízení, není evidováním podle článku 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009. Naopak z listin založených ve spise Celního úřadu Praha 2, konkrétně zejména z protokolu o opravě deklarace ze dne 17.8.2009 a 9.6.2010 je evidentní, že až do dne 9.6.2010 nebylo předmětné zboží evidováno ve smyslu článku 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009 a navíc je oprava neplatná a nezákonná, neboť k jejímu provedení neexistuje žádný právní podklad. Podle pravomocného rozhodnutí v celním řízení je předmětné zboží dosud sazebně zařazeno a spadá pod kódy TARIC uvedené v rozhodnutí o celním zařazení. Celní úřad Praha 2 se dodatečně a po uplynutí devítiměsíční lhůty pro evidenci nezákonně pokusil navodit domnění, že předmětné zboží spadá do příslušné evidence a bylo v ní řádně evidováno. Důkazem protokolu o opravě je nade vší pochybnosti prokázáno, že ze strany celních orgánů nebyl dovoz předmětného zboží evidován ve smyslu článku 2 Nařízení Komise ES 734/2009 a za takového skutkového a právního stavu nelze z předmětného zboží vybrat antidumpingové clo. S uvedenou totožnou odvolací námitkou se žalovaný v podstatě vůbec nevypořádal.

Žalobce v žalobě namítl, že evidence předmětného zboží nemohla být provedena podle článku 13 odst.3 a článku 14 odst.5 Nařízení Rady ES č. 1225/2009, když nařízení v době dovozu předmětného zboží dosud neexistovalo a srovnávací tabulka, tvořící přílohu II citovaného nařízení, žádné srovnání předchozí právní úpravy k těmto článkům nepřináší. Také v důsledku této skutečnosti je napadené rozhodnutí nesprávné a nezákonné. Argumentace žalovaného, použitá v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemůže argumentaci žalobce vyvrátit a ve své podstatě míří zcela mimo argumentaci žalobce a nevypořádává se s ní.

Žalobce v žalobě dále namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí i proto, že při jeho vydání byla aplikována i další právní úprava, která na věc nedopadala a nedopadá. Tím je článek 218 odst.2 celního kodexu a podle názoru žalobce antidumpingové clo nelze vyměřovat jen podle předpisů a jejich ustanovení, která byla uvedena ve výroku napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalobce chybí zejména celní zákon. Žalovaný na jedné straně tvrdí, že se jedná o dodatečné vyměření antidumpingového cla a proto mění výrokovou část původního rozhodnutí Celního úřadu Praha 2, avšak ve výroku ani v odůvodnění rozhodnutí o odvolání není ani zmínka o příslušných ustanoveních právních předpisů, podle kterých by mělo být při dodatečném vyměření především postupováno. Za těchto okolností nelze podle názoru žalobce mít za to, že žalovaný postupoval v řízení správně. Napadené rozhodnutí je s ohledem na výše uvedené vnitřně rozporné, nedostatečně odůvodněné a tyto vady mohly mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce zopakoval námitku nerespektování celního zařazení a námitky, že žalovaný napadeným rozhodnutím změnil, respektive nahradil celou výrokovou část původního platebního výměru a nesprávně odkazuje na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ačkoliv byl tento zákon již zrušen. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá i v tom, že je žalovaný vydal podle zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů, tedy i ve znění zákona č. 104/2011 Sb., přestože bylo řízení zahájeno před vydáním zákona č. 104/2011 Sb., jímž byl celní zákon od 1.7.2011 zásadně změněn a podle něhož v článku 2 bodu 2 mají být řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 104/2011 Sb., dokončena podle dosavadních právních předpisů. Toto zákonné ustanovení žalovaný odvolací správní úřad porušil a tato jeho zásadní procesní vada mohla mít a měla podstatný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci samé.

Celní ředitelství Praha (dále též žalovaný) ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že nesdílí názor žalobce ohledně nesprávnosti a nezákonnosti napadených rozhodnutí a považuje je za vydaná v souladu se zákonem. Poukázal na to, že podle článku 199 odst.1 Nařízení Komise EHS č. 2454/93, prováděcího předpisu k nařízení Rady EHS č. 2913/92 stanoví, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem vzniká v souladu s platnými právními předpisy odpovědnost deklaranta nebo jeho zástupce za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, pravost přiložených dokladů a splnění všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu. Jelikož Nařízení Komise ES č. 734/2009 stoupilo v platnost dne 13.8.2009, tedy ještě předtím, než bylo zboží předmětného dovozu propuštěno do celního režimu volného oběhu a toto zboží bylo odesláno z Korejské republiky, byl deklarant odpovědný za správnost uvedení TARIC kódu odpovídajícímu zboží předmětného dovozu. Sazební zařazení zboží bylo deklarantem učiněno chybně a rozporu s ustanovením článku 199 odst.1 prováděcího předpisu. Konečné antidumpingové clo bylo žalobci vyměřeno na základě prováděcího Nařízení Rady EU č. 400/2010, jelikož se jednalo o zboží sazebně zařazené do podpoložek kombinované nomenklatury č. 73121081, 73121083 a 73121085 a bylo zcela nepochybné, že se jednalo o zboží odeslané z Korejské republiky. Rozhodnutím celního úřadu bylo vyměřeno konečné antidumpingové clo s uvedením TARIC kódů výhradně tomuto zboží odpovídajícím.

Námitka žalobce, že předmětný dovoz nebyl evidován v souladu s článkem 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009, je podle názoru žalovaného bezdůvodná, neboť ve smyslu uvedených právních ustanovení Celní úřad Praha 2 zboží předmětného dovozu zaevidoval do celní evidence WDIS, která byla celní evidencí ve smyslu článku 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009, neboť splňovala požadavky stanovené těmito právními ustanoveními, tj. že dle této

evidence je možno následně uplatnit vůči dováženým výrobkům opatření ode dne celní evidence, což celní evidence WDIS bezpochyby splňovala. Podmínka pro výběr konečného antidumpingového cla z dotčeného zboží podle článku 1 odst. 3 prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010 po evidování zboží předmětného dovozu celní evidencí WDIS byla podle názoru žalovaného splněna. Celní orgány České republiky evidují v celní evidenci veškeré zboží dovezené na území České republiky, které bylo propuštěno do příslušného celního režimu na základě celního prohlášení, podaného deklarantem, který toto celní prohlášení předkládá na základě svobodné vůle. Celní orgány po přijetí celního prohlášení postupují v celním řízení zcela totožným způsobem - po přijetí celního prohlášení zaevidují zboží v tomto celním prohlášení uvedené do celní evidence bez ohledu na to, zda zboží podléhá zvláštním opatřením či nikoliv. Vzhledem k uvedenému je irelevantní žalobní námitka, že žalovaný nedal žalobci na vědomí zaevidování do zvláštní evidence, neboť žalovaný tuto povinnost neměl a nemá a ani princip legitimního očekávání žalobce nemohl být porušen.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že celní evidence byla zavedena právě článkem 13 odst.3 a článkem 14 odst.5 Nařízení Rady ES č. 384/96, tedy v době dovozu předmětného zboží platné a účinné právní úpravy. Toto nařízení bylo nahrazeno dne 11.1.2010 Nařízením Rady ES č. 1225/2009, které je již uvedeno následně v článku 1 odst. 3 prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010. Žalovaný proto zastává názor, že jestliže zboží z předmětného dovozu bylo evidováno podle článku 13 odst.3 a článku 14 odst.5 Nařízení č. 384/96 a posléze konečné antidumpingové clo bylo vybráno na základě evidence zboží již podle článku 13 odst.3 a článku 14 odst.5 Nařízení Rady ES č. 1225/2009, byla tato evidence provedena v souladu se zákonem.

Žalovaný rovněž nesdílí názor žalobce, že v daném případě měl být aplikován článek 220 celního kodexu, neboť ten je aplikován primárně v případě reparací těch celních prohlášení, které nebyly ověřovány a tyto celní prohlášení byly posléze přezkoumávány podle článku 78 celního kodexu. V daném případě byla správná aplikace článku 218 odst.2 celního kodexu, protože se nejednalo o reparaci uvedeného druhu celního prohlášení, ale o doměření antidumpingového cla po předchozí evidenci zboží do předmětného dovozu. Ačkoli v daném případě nebylo stanoveno předběžné či vyrovnávací clo, ale pouze byla zavedena celní evidence zboží, ustanovení článku 218 odst. 2 celního kodexu na tento případ plně dopadalo. Z tohoto důvodu byl změněn výrok napadeného rozhodnutí (platební výměr na dodatečný platební výměr), jelikož rozhodnutím v celním řízení byl vyměřeno clo ve výši 0,- Kč a napadeným rozhodnutím bylo dodatečně vyměřeno antidumpingové clo vyšší než již vyměřené a tudíž bylo rozhodnuto za použití dodatečného platebního výměru.

Konečné antidumpingové clo bylo vyměřeno na základě článku 1 odst.1 a 3 prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010 podle sazebního zařazení zboží předmětného dovozu a skutečnosti, že se jednalo o zboží odeslané z Korejské republiky. V rozhodnutím celního úřadu bylo předmětné zboží sazebně zařazeno do TARIC kódů tomuto zboží odpovídajícím, neboť skutkový stav (zboží odeslané z Korejské republiky) a právní stav (zboží podléhající antidumpingovým opatřením) byl zcela nezpochybnitelný. Následná kontrola po propuštění zboží za účelem ověření sazebního zařazení zboží by byla podle názoru žalovaného zcela nadbytečná, neboť skutkový a právní stav věci byl prokazatelný.

Žalovaný námitku žalobce, spočívající v uvedení zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona ve znění pozdějších předpisů, týkající se návěti žalobou napadeného rozhodnutí,

shledává důvodnou, avšak podle názoru žalovaného toto procesní pochybení nemohlo mít a nemělo podstatný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného správního úřadu s ohledem na to, že v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zaniklo ke dni 1.1.2013 Celní ředitelství a jeho nástupcem se stalo Generální ředitelství cel. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) je žalovaný správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Generální ředitelství cel, považoval soud za žalovaný správní úřad právě tento správní orgán.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 6.2.2014 zástupce žalobce stručně shrnul žalobní body a odkázal na písemné vyhotovení žaloby, zástupce žalovaného správního úřadu navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadených rozhodnutí a na obsah písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě. Zároveň předložil soudu fotokopie výpisů z informačního systému, jimiž dokládal, že celní orgány vedly příslušnou evidenci předmětného zboží a odkázal na rozsudek druhého senátu Evropského soudního dvora ze dne 6.6.2013 ve věci C-667/11, Paltrade EOOD proti Nachalnik, zejména pokud jde o výklad pojmu „celní evidence“.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 17.8.2009 propustil celní úřad do celního režimu volný oběh zboží na základě údajů uvedených ve čtyřech celních prohlášeních (jednotných správních dokladech), podaných deklarantem, ve kterých byl ve všech čtyřech případech jako příjemce zboží uveden žalobce, přičemž zboží bylo popsáno jako „lana a průměru převyšujícím 3mm s různými rozměry příčného řezu“ s tím, že země původu a země vývozu byla uvedena Jižní Korea. Na základě uvedených údajů celní úřad vyměřil ve všech šesti případech clo ve výši 0,-Kč.

Na podkladě Nařízení Komise ES č. 734/2009 ze dne 11.8.2009, a prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010 ze dne 26.4.2010, vyměřil Celní úřad Praha 2 žalobci čtyřmi rozhodnutími ze dne 9.6.2010 konečné antidumpingové clo na dovoz ocelových lan a kabelů, pocházejících mimo jiné z Korejské republiky. Podle protokolu ze dne 9.6.2010 provedl Celní úřad Praha 2 opravu sazebního zařazení výše uvedených čtyř celních deklarací.

Proti uvedeným rozhodnutím podal příjemce zboží dne 13.7.2010 prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, které na základě výzvy celního úřadu ze dne 14.7.2010 doplnil podáním ze dne 10.8.2010, v němž nesouhlasil s vyměřením konečného antidumpingového cla z důvodu, že celní úřad vyměřil příjemci zboží napadeným rozhodnutím konečné antidumpingové clo v rozporu se zákonem. Ve druhém doplnění odvolání ze dne 23.8.2010 žalobce zrekapituloval svojí argumentaci, přičemž odvolací námitky se zcela kryjí s žalobními námitkami tak, jak je žalobce popsal v podané žalobě.

Žalovaný podáním ze dne 29.8.2010 seznámil odvolatele s hodnocením pro věc rozhodných skutečností a stanovil mu lhůtu k možnosti podat případné vyjádření či návrhy na doplnění důkazních prostředků podle ustanovení § 115 daňového řádu. Žalobce této možnosti

využil a podal v rámci odvolacího řízení dne 16.9.2010 své vyjádření, které je v podstatných rysech shodné s argumentací, uplatněnou v rámci žalobních bodů v podaných žalobách na přezkum správních rozhodnutí v této věci.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadenými rozhodnutími, jimiž v každém jednotlivém případě změnil výrok odvoláním napadeného rozhodnutí tak, že rozhodnutí se nazývá „dodatečný platební výměr“ a Celní úřad Praha 2 „dodatečně“ vyměřuje žalobci podle ustanovení článku 217 odst.1 celního kodexu a podle ustanovení článku 1 odst.1 a 3 prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010 ze dne 26.4.2010 konečné antidumpingové clo, které bylo zaúčtováno podle článku 218 odst. 2 celního kodexu zápisem do evidence cla a daní.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a jím předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 s.ř.s. a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se žalobami, podanými u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání výše označených čtyř rozhodnutí bývalého Celního ředitelství Praha ze dne 7.11.2011, jimiž mu bylo pravomocně dodatečně vyměřeno antidumpingové clo podle ustanovení § 217 odst.1 Nařízení Rady EHS č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex společenství (dále též celní kodex).

Podle článku 218 odstavce 2 celního kodexu je-li stanoveno, že zboží lze propustit, pokud jsou splněny určité podmínky stanovené právními předpisy Společenství, které upravují vyměření vzniklého dluhu nebo jeho vybrání, musí být zaúčtování provedeno nejdéle do dvou dnů ode dne, kdy je určena nebo stanovena výše dluhu nebo povinnost zaplatit clo vyplývající z tohoto dluhu. Nicméně týká-li se celní dluh předběžného antidumpingového nebo vyrovnávacího cla, je toto clo nutno zaúčtovat nejdéle do dvou měsíců od vyhlášení nařízení, kterým se stanoví konečné antidumpingové nebo vyrovnávací clo, v Úředním věstníku Evropských společenství.

Žalobce v podané žalobě namítal, že předmětný dovoz nebyl evidován ve zvláštní evidenci v souladu s článkem 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009 a článku 13 odst.3 a 14 odst.5 Nařízení Rady ES č. 1225/2009, v důsledku čehož nebyla splněna zákonná podmínka pro výběr konečného antidumpingového cla z dotčeného zboží podle článku 1 odst.3 prováděcího Nařízení Rady EU č. 400/2010. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Je nutno konstatovat, že ochranu před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou ES, upravovalo obecně Nařízení Rady ES č. 384/96 ze dne 22.12.1995 (s účinností ode dne 6.3.1996). Jak vyplývá z preambule tohoto nařízení, jedním z důvodů právní úpravy byla nutnost umožnit vybrání prozatímních (a následně i konečných) cel se zpětnou působností. Jednou z podmínek bylo vedení evidence příslušných dovozů s tím, že Komise mohla vyzvat členské státy k zavedení takové evidence dovozů, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena opatření ode dne celní evidence (článek 14 odstavce 5 Nařízení). Z uvedeného vyplývá, že vedení evidence určitých dovozů předpokládalo již uvedené nařízení. Proto nelze vycházet z toho, že vedení evidence se odvíjí až od účinnosti Nařízení č. 1225/2009. Toto Nařízení č. 1225/2009, kterým bylo Nařízení č. 384/1996 zrušeno s účinností od 11.1.2010, obsahuje „pouze“ obdobnou úpravu, když podle článku 14 odstavce 5 tohoto

Nařízení může Komise vyzvat celní orgány, aby přijaly vhodná opatření k zavedení takové celní evidence dovozu, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena opatření ode dne celní evidence.

Je vhodné poznamenat, že z obou výše uvedených nařízení vyplývá, že předtím, než bude rozhodnuto o tom, zda ve vztahu k určitým výrobkům bude zavedeno antidumpingové clo, je příslušnými orgány veden relativně dlouhý proces, začínající tím, že nařízením Komise bude zahájeno řízení o možném obcházení antidumpingových opatření až ke stanovení cla na určité výrobky z určitých států.

Ve vztahu k vybranému zboží z Korejské republiky bylo o zahájení takového řízení rozhodnuto Nařízením Komise EU č. 734/2009, účinným ode dne 13.8.2009. Podle článku 1 Nařízení Komise ES č. 734/2009 se zahajuje šetření podle článku 13 odst. 3 nařízení (ES) č. 384/96 s cílem stanovit, zda dovoz ocelových lan a kabelů, včetně uzavřených lan, s výjimkou lan a kabelů z nerezové oceli, s největším průřezem přesahujícím 3 mm, do Společenství, zasílaných či nezásílaných z Korejské republiky a Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Korejské republiky a Malajsie, v současnosti kódů KN ex 7312 10 81, ex 7312 10 83, ex 7312 10 85, ex 7312 10 89 a ex 7312 10 98 (kódy TARIC 7312108113, 7312108313, 7312108513, 7312108913 a 7312109813) obchází opatření uložená nařízením (ES) č. 1858/2005. Podle článku 2 téhož nařízení se celní orgány podle článku 13 odst.3 a článku 14 odst.5 nařízení (ES) č. 384/96 vyzývají, aby přijaly vhodná opatření k zavedení celní evidence dovozu uvedeného v článku 1 tohoto nařízení do Společenství.

K námitce o tom, že celní orgány nevedly zvláštní evidenci, je třeba konstatovat, že ze žádného nařízení nevyplývá, že by členským státům byla uložena povinnost vést samostatnou, zvláštní evidenci určitých dovozů zboží z určitých států. Je nutno uvést, že ze všech výše uvedených předpisů vyplývá, že Komise mohla celní orgány příslušných států vyzvat, aby vedly celní evidenci, jež by umožnila následně přijmout opatření, nevyplývá z nich oprávnění uložit povinnost vést takovou evidenci. Zejména je pak třeba zdůraznit, že z žádného z uvedených předpisů nevyplývá povinnost vést celní evidenci, která by existovala samostatně vedle evidence, kterou případně již celní orgány vedou. Z uvedených nařízení vyplývá, že je doporučeno celním orgánům vést takovou celní evidenci, ze které by bylo možno ztotožnit zboží, které bylo dovezeno a zemi, ze které se dovoz uskutečnil, aby bylo možno přijmout antidumpingová opatření. To znamená, že v případě, kdy celní orgány České republiky vedly evidenci, ze které byly rozhodné skutečnosti patrné (a žalobce nenamítá, že tomu tak není), pak nebylo třeba vést zvláštní evidenci zboží dováženého z Korejské republiky, které je podřaditelné pod kódy, na něž dopadá Nařízení čl. 734/2009.

Jestliže celní orgány vedly obecnou celní evidenci, ze které bylo možno zjistit rozhodné údaje a zboží, dovážené žalobcem, v ní bylo evidováno (žalobce ani nenamítá, že by evidováno nebylo), pak byly naplněny podmínky stanovené v článku 1 odstavec 3 Prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010, podle něhož se vybírá antidumpingové clo u výrobků stanovených kódů i u dovozů z Korejské republiky.

Závěrem lze odkázat na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 6.6.2013, sp.zn. C-667/11, který předložil žalovaný při jednání u soudu. Z tohoto rozsudku vyplývá shodný právní názor, který zaujal zdejší soud.

Důvodnou neshledal soud ani žalobní námitku, v níž žalobce poukazoval na to, že „nová“ evidence předmětného zboží nemohla být provedena podle článku 13 odst.3 a článku 14 odst.5 Nařízení č. 1225/2009, když v době dovozu zboží žalobcem toto nařízení neexistovalo. Jak již bylo výše uvedeno, ochranu před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou ES, upravovalo Nařízení Rady ES č. 384/96 ze dne 22.12.1995 (s účinností ode dne 6.3.1996). Toto nařízení bylo zrušeno Nařízením č. 1225/2009, přičemž z článku 23 tohoto nařízení vyplývá, že odkazy na zrušené nařízení (tj. na Nařízení č. 384/96) se považují za odkazy na toto nařízení. To znamená, že v případě, kdy bylo rozhodováno za účinnosti Nařízení č. 1225/2009, bylo nutno odkázat na příslušná ustanovení tohoto nařízení a nikoli na ustanovení nařízení zrušeného. Jde svou povahou o přechodní ustanovení, upravující postup v rámci řízení „zahájeného“ za účinnosti předcházející právní úpravy. Navíc je nutno konstatovat, že žalobce dovezl ve všech čtyřech případech dne 17.8.2009 z Korejské republiky ocelová lana, která byla zařazena pod kódy, na které se vztahovalo Nařízení Komise ES č. 734/2009, které bylo účinné ode dne 13.8.2009 a podle namítaných ustanovení Nařízení č. 1225/2009 bylo následně rozhodováno o dodatečném doměření antidumpingového cla.

Žalobce v podaných žalobách namítal, že v průběhu řízení došlo ke změně označení zboží v podobě změny posledního dvojčíslí tarifního zařazení zboží celními orgány bez vědomí žalobce oproti jednotné celní deklaraci, na základě níž bylo zboží do České republiky propuštěno do režimu volného oběhu. Soud k uvedené námitce považuje za potřebné předeslat, že předmětem správního řízení a předmětem výroku žalobou napadených rozhodnutí je vyměření či dodatečné doměření cla. V případech, kdy celní orgány dospějí k závěru, že došlo k chybnému označení dováženého zboží nebo k jeho chybnému sazebnímu zařazení, uvádějí tuto svoji úvahu v odůvodnění rozhodnutí, jímž rozhodují o (ne)vyměření či doměření cla, nikoli však ve výroku (to neplatí o vydávání tzv. závazných stanovisek k celnímu sazebnímu zařazení, o takový případ však v nyní posuzované věci nejde). Po posouzení této žalobní námitky dospěl soud k závěru, že významným a rozhodným je to, že není sporu o tom, co bylo předmětem čtyř předmětných dovozů, ani odkud bylo zboží takto dovezeno. Skutečnost, že žalobce ve svém vlastním dokumentu – celním dokladu – uvedl nesprávné dvojčíslí označení zboží, nemůže podle názoru soudu vést k závěru o nutnosti zrušení žalobou napadených rozhodnutí pouze v důsledku tohoto pochybení, když žalobce nenamítá, že by dovážel zboží jiné, které nelze pod předmětné kódy přiřadit. Proto soud neshledal důvodnou ani námitku, že byly použity nesprávné podklady pro výpočet cla, neboť dosavadní celní zařazení nebylo autoritativně deklarováno. Z toho, že původně celní orgány propustily předmětné zboží bez vyměření cla, nelze dovozovat, že toto zboží bylo celními orgány zařazeno do tříd s konečným dvojčíslím 19 namísto správného dvojčíslí 13. Celní orgány akceptovaly celní deklarace žalobce, to však neznamená, že by následně nemohly posoudit, zda jde o zboží správně zařazené.

S ohledem na výše uvedené neobstojí ani žalobní námitka, v níž žalobce tvrdil, že v daném případě měl být aplikován článek 220 celního kodexu, neboť ten je aplikován primárně v případě reparací těch celních prohlášení, které nebyly ověřovány a tyto celní prohlášení byly posléze přezkoumávány podle článku 78 celního kodexu. V daném případě je žalobou napadeno rozhodnutí odvolacího celního orgánu ve věci dodatečného vyměření antidumpingového cla. Nejedná se tedy o přezkumné řízení podle článku 78 celního kodexu, nejednalo o reparaci uvedeného druhu celního prohlášení, ale o doměření antidumpingového cla po předchozí evidenci zboží do předmětného dovozu. Ačkoli v daném případě nebylo stanoveno předběžné či vyrovnávací clo, ale pouze byla zavedena celní evidence zboží, bylo

možno na tento případ aplikovat právě ustanovení článku 218 odst. 2 celního kodexu na tento případ plně dopadalo.

Důvodnou neshledal Městský soud v Praze ani žalobní námitku, ve které žalobce poukázal na to, že ve výroku napadených rozhodnutí je uveden chybný použitý právní předpis – zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Soud zohlednil při vypořádání této žalobní námítky skutečnost, že správní úřad prvního stupně – Celní úřad Praha 2 – rozhodoval za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a pokud v odvolacím řízení došlo k pouhé přeformulaci záhlaví rozhodnutí prvostupňového správního úřadu, nebylo důvodu, aby tímto celním orgánem použitý právní předpis byl měněn. Naopak, pokud by se tak nestalo, bylo by to nutno považovat za pochybení, kdy Celní úřad Praha 2 nemohl rozhodovat podle daňového řádu, jenž nabyl účinnosti až poté, kdy celní úřad rozhodnutí vydal. Odvolací správní úřad již v žalobou napadených rozhodnutích správně odkazoval na zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, což soud shledal zcela v souladu s obsahem přechodného ustanovení § 264 odstavce 1 daňového řádu, účinného v době vydání žalobou napadených rozhodnutí.

Pokud žalobce v podaných žalobách dále namítal, že bylo nesprávně rozhodováno podle zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění novely č. 104/2011 Sb., soud má za to, že tato novela ve výroku ani v záhlaví žalobou napadených rozhodnutí konstatována není. Ze žalobou napadených rozhodnutí je zřejmé, že celní orgány uvedly, že rozhodují podle celního zákona č. 13/1993 Sb. ve znění platných právních předpisů. Námitku soud neshledal důvodnou, neboť z odůvodnění rozhodnutí ani ze soustředěného spisového materiálu nijak nevyplývá, že by žalovaný, respektive jeho právní předchůdce, postupoval podle zákona č. 104/2011 Sb., který byl již v době vydání žalobou napadených rozhodnutí o odvolání účinný, z napadených rozhodnutí nevyplývá ani to, že by bylo rozhodováno podle konkrétního právního ustanovení zákona č. 104/2011 Sb., který na daný případ nedopadá s přihlédnutím k přechodnému ustanovení článku II. odstavec 2 tohoto zákona. Soud má proto za to, že z pouhého obecného odkazu na právní předpis, respektive z obecného odkazu „ve znění platných právních předpisů“, podle něhož bylo rozhodováno, nelze dovodit, že bylo postupováno i podle konkrétních ustanovení zákona č. 104/2011 Sb.

Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky důvodnými a proto žaloby podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodné zamítl.;

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6.února 2014

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu